

— Szép! — sóhajtotta a lány boldogan. Az újjait összefonta a tarkója mögött; a teste kifeszült. S akkor ráborult Mihály, a száját kereste, s kezével a mellét.

— Állat! — sikoltott a lány, az öklét csapva Mihály arcába. — Gazember! S futott bé a házba.

Mihály meg állt hallgatta a cipője kopogását, a kilincs csikordulását, az ajtócsapódást. Mikor aztán csönd lett, elindult lassan. Merre, nem tudta — csak botorkált, részegen, csukló lábbal. Előbb a házak fogytak el, a kerítések, majd a villanyoszlopok. Kormos szántóföldeken bukdácsolt, zsenge vetések közt tiportva.

Kövek csikordultak aztán a talpa alatt; meglódult a szél is, s elterelte a felhőket a hold elől. Láttá már, tudta, merre jár. A kilométerkövek, mint kicsi manók gubbasztottak az út szélén, s a fekete-fehérre mázolt korlát csillogott a kanyarban.

A csupasz rézsűn botorkált tovább. Sárgán hevert itt a föld, arcán az ásóvágta sebekkel, s két oldalt prizmákban a terítésre váró kő.

Aztán vége lett a rézsűnek is. Most már a rét következett, fehérén, ahol beszórta a hold, s feketén a fák alatt. Nem volt út tovább.

Az agyát még ringatta a kábulat, a gondolatok kiperegtek belőle, mielőtt megérhettek volna.

Mit is mondott a lány, milyen az élet? Nem tudta már, csak azt, hogy egyedül van, s oly rossz egyedül lenni.

Megfordult, jött vissza az úton, s sírt, szegény Szokola Mihály.

LUDÁNYI MIHÁLY

Dal

*Atvillant ma gondjaimon
hajdani kis menyasszonyom.*

*Ezóta már anyácska ő,
mellén harmatos csecsemő.*

*Lehet, hogy most, míg alkonyul,
szerelmes tüzekre gyúl.*

*A teste fehér gyertyaszál,
nizése láng, lobogva száll,*

*s míg itt írom e versemet,
ő mással szépen eltemet...*

*Oly messze van már... S oly közel.
Talán sosem felejttem el.*